

tilkom alle befolkninger, som måtte have ret til at vælge den regering, de ønskede. I Sydafrika var det imidlertid mindretallets vilje, der herskede og udøvede en undertrykkelse i strid med talrige FN-vedtagelser. En aksept af Pretoria-regimets fuldmagter ville være ensbetydende med en godkendelse af status quo.

Somalia fandt, at tiden var kommet for ikke blot at behandle de sydafrikanske fuldmagter som en ren formalitet. Siden 1963 var Sydafrikas fuldmagter gentagne gange blevet anfægtet af en række lande, men medlemslandene havde stort set affundet sig med, at deres forbehold blev ført til protokol, og stemt for fuldmagtsudvalgets beretning. Generalforsamlingen burde nu gå et skridt videre. Somalia var af den overbevisning, at Pretoria-regimets karakter og betydningen af dets forbrydelser var tilstrækkelig grund til suspension eller endog udelukkelse af Sydafrika fra FN.

Ghana anerkendte, at der ikke var tale om et anerkendelsesspørgsmål, men fandt, at Sydafrika udgjorde et ekstraordinært tilfælde. Spørgsmålet gjaldt den sydafrikanske apartheidpolitikens repræsentation i FN, hvorfor generalforsamlingen havde en moralsk forpligtelse til at spørge sikkerhedsrådet, om Sydafrikas tilstedeværelse var i overensstemmelse med pagtens principper. Det mindste, forsamlingen kunne gøre, var derfor ikke at godkende den sydafrikanske delegations fuldmagter.

Nigeria fremhævede, at stater frivilligt påtog sig medlemsskabet af FN og samtidig havde muligheden for at trække sig tilbage som medlemmer. Undladelse fra et lands side af efter omstændighederne at følge denne „hæderlige udvej“ kunne imidlertid tvinge andre lande til at forlange en tilbage-træden eller en udelukkelse af den skyldige. Sydafrika måtte betragtes som en skyldig i så henseende og havde vist sig som en kilde til vanskeligheder for verdensorganisationen. På grundlag af forretningsordenens regel 27 kunne den sydafrikanske regering ikke have sæde i FN, og de foreliggende fuldmagter kunne derfor ikke betragtes som værende i orden.

Senegal udtalte, at virkningerne af ændringsforslagets vedtagelse ville være at forhindre de repræsentanter, som nu sad på Sydafrikas plads, i at tage del i plenarforsamlingens og udvalgenes drøftelser under 25. samling.

En række lande som Cuba, Indien, Jugoslavien og Yemen, der ikke var medforslagsstillere til ændringsforslaget, erklærede at ville stemme for dette. På grund af reservationer overfor Kinas og Cambodias — samt for Yemens vedkommende også overfor Israels — fuldmagter, så de sig dog ikke i stand til at stemme for resolutionsforslaget som helhed, selv i den ændrede skikkelse. Indien fremhævede som sit eneste mål ved at støtte ændringsforslaget, at det ønskede at demonstrere sin overbevisning om, at Sydafrika allerede for længe siden havde været ude af stand til at opfylde sine forpligtelser under FN-pagten og ikke havde noget ønske om at gøre dette. Andet kunne ikke lægges i Indiens støtte til ændringsforslaget.

Australien, Canada, Frankrig, Storbritannien og USA samt Venezuela, Saudiarabien og Malawi erklærede at ville stemme imod ændringsforslaget. De pågældende lande henviste til, at fuldmagtsudvalgets beretning havde godtgjort, at fuldmagterne, inklusive Sydafrikas, var udstedt i overensstemmelse med forretningsordenen, hvorfor der ikke var noget juridisk grundlag for plenarforsamlingen til at nægte sin godkendelse. Frankrig, Saudiarabien og Venezuela appellerede til forslagsstillerne om ikke at presse ændringsforslaget til afstemning.

I et fra generalsekretærens juridiske rådgiver indhentet responsum om fuldmagtsudvalgets og plenarforsamlingens behandling af delegationernes fuldmagter normalt var begrænset til en undersøgelse af, hvorvidt kravene i forretningsordenens regel 27 var opfyldt. Ville generalforsamlingen i en situation, hvor der ikke var tale om konkurrerende fuldmagter til samme sæde i forsamlingen, afvise en delegations fuldmagter med det formål at udelukke et medlemsland fra at deltage i møderne, ville det have virkning som at suspendere et medlem fra udøvelsen af en ret og et privilegium flydende af medlemsskabet på en måde, der ikke var forudset i pagten. Reglerne om suspension af et medlem var indeholdt i pagtens artikel 5, og suspension af et medlems ret til at deltage i møderne gennem forkastelse af det pågældende lands fuldmagter opfyldte ikke